

a Budapest Környéki Törvényszék útján
az Alkotmánybíróság részére
Budapest

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **dr. Andorfer Miklós** ügyvéd xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx az A/1 alatt csatolt meghatalmazás alapján **K. R. képviseletében** eljárva (szül. hely és idő: xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a Budapest Környéki Törvényszék által 14.Bpkf.930/2014/3. számú hozott jogerős végzéssel szemben

a l k o t m á n y j o g i p a n a s z t

nyújtok be, amelynek keretében kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság a támadott végzést – és az általa helybenhagyott, a Budakörnyéki Járásbíróság által hozott, 8.Fk.58/2014/28. számú elutasító végzést – semmisítse meg.

1. K. R., akkor előzetes letartóztatásban lévő fogvatartott, 2014. május 22-én kérelemmel fordult az előzetes letartóztatását foganatosító EEM Budapesti Javítóintézete igazgatójához, amelyben annak engedélyezését kérte, hogy az RTL Klub TV munkatársainak ügyével kapcsolatban nyilatkozhatson.

A büntetések és intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi 11. tvr. (a továbbiakban: Bvtvr.) 118/A. § (1) bekezdése alapján az előzetesen letartóztatott jogosult nyilatkozatot tenni elektronikus hírközlő hálózat útján történő közzététellel. A nyilatkozattétel engedélyezésére irányuló kérelemről az iratoknak a hozzá érkezésétől számított három munkanapon belül a vádirat benyújtását követően a bíróság határoz.

A panaszos ügyében eljáró perbíróság azonban 2014. június 20-áig sem kézbesítette a kérelem tárgyában határozatot, ezért a kérelmező ügyvédje, dr. Andorfer Miklós a Be. 262/A. §-a alapján kifogással élt a Budakörnyéki Járásbíróság ügyben eljáró tanácsának elnökénél a mulasztás miatt, előadva, hogy a bíróság ügykezelő irodájának munkatársai személyes érdeklődése alkalmával, 2014. június 19-én tájékoztatták arról, miszerint a javító intézet átíratát június 3. napján érkezették, a bíróság azonban határozatot azóta nem hozott. A

Budapesti Javítóintézet általános igazgatóhelyettese a védőt szintén telefonon arról tájékoztatta, hogy intézetük a kérelmet a Budakörnyéki Járásbíróság részére haladéktalanul elküldte, azonban arra a bíróság rendelkezésére álló három munkanap határidő többszöri elteltének ellenére választ még nem kaptak.

Ezt követően kézbesítette a bíróság a panaszosnak a kérelem tárgyában hozott, 8.Fk.58/2014/28. számú elutasító határozatot, amelynek kelte 2014. június 16. volt (mellékelten A/2. alatt csatolva a másolati példány). A határozat szerint a kérelem a Bírósághoz 2014. június 5. napján érkezett, de azt a tanács elé csak június 16-án terjesztették, a tanács aznap meg is hozta az elutasító végzést. Indokolásában a végzés annyit tartalmaz, hogy ugyan a fogvatartást foganatosító intézet szerint a vádlott médianyilatkozata nem sérti és nem veszélyezteti az intézet érdekeit, rendjét vagy biztonságát, azonban *„mivel a vádlottak és a tanúk kihallgatáson történő kihallgatására még nem került sor, a bíróság megállapította, hogy a II. r. vádlott által adni kívánt nyilatkozat a büntetőeljárás eredményességét veszélyeztetné.”*

A végzéssel szemben a kérelmező ügyvédje a törvényes határidőn belül, 2014. június 26-án fellebbezéssel élt (a fellebbezés másolati példánya A/3. alatt mellékelve), amelyben az ügyvéd egyrészt kifogásolja, hogy *„noha a Bv. tvr. 118/A. § (5) bekezdése három munkanap határidőt szab a kérelemről való döntésre, jelen esetben a végzés kelte szerint a bíróság a hatodik munkanapon utasította el az engedély megadását. Az okiratot azonban 2014. június 24. napján, csak azt követően adta postára, miután előző napon benyújtottam kifogásom a határidő elmulasztása miatt. A jogszabály által előírt határidő nem a tanács elé történő bemutatástól, hanem a bírósághoz történő érkezéstől kezdődik. Nem lehet elfogadható magyarázat arra sem, hogy egy egyoldalós végzés postázásához miért szükséges nyolc nap.”*

Az ügy érdemét tekintve a fellebbezés kifejti, hogy éppen a bíróság tárgyalásvezetési gyakorlata miatt nem került sor arra az eljárási cselekményekre, amelynek elmaradását a bíróság ürügyként felhasználja, mivel bár korábban volt tárgyalás, azon a bíróság még a vádlottakat sem hallgatta meg. Ezen túlmenően a nyomozás során mindhárom vádlott vallomást tett, valamint mindazokat szembesítette a nyomozó hatóság, akiknek a vallomásában ellentmondás mutatkozott. Az ügyvéd felhívja fellebbezésében a figyelmet arra, hogy a bíróság olyan nyilatkozatot akadályoz meg, amelynek tartalmát még nem is ismeri, ezáltal prejudikálja azt, hogy a vádlott mondanivalója a büntetőeljárás eredményességét veszélyeztetné. Végül az ügyvéd hozzáteszi: a bíróság nem fejtette ki, hogy panaszos. tervezett nyilatkozata miben és mennyiben veszélyeztetné az eljárás eredményességét. Álláspontja szerint amennyiben engedélyezte volna a riport elkészítését, a bíróság a felvétel

megtekintése után kerülhetett volna abba a helyzetbe, hogy eldöntse, hogy az elkészült nyilatkozat veszélyezteti-e vagy sem a büntetőeljárás eredményességét – utóbbira ugyanis a Bvtvr. 36/E. §-a alapján van lehetőség. A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság, bár erre is három nap állt volna rendelkezésére a Bvtvr. 118/A. § (7) bekezdése) alapján, 2014. szeptember hó 8. napján meghozott, a panaszos védőjének 2014. szeptember 16-án kézbesített, 14.Bpkf.930/2014/3. számú végzésében az elsőfokú végzést helybenhagyta, indokolásában mindenben helytállónak minősítve az elsőfokú bíróság végzését. Az ügy jellegére is tekintettel, álláspontja szerint fennáll a sértettek, tanúk befolyásolásának lehetősége a médián keresztül. Az pedig, hogy ezt az elsőfokú bíróság megállapította azért nem prejudikálás, mert csak annak lehetőségét vizsgálták, hogy büntetőeljárás eredményességét veszélyeztetheti a nyilatkozat. Ráadásul a 118/A § (3) bekezdésének helyes értelmezése oda vezet, hogy a nyilatkozattétel nem csak tartalmának ismerete fényében, hanem már előzetesen is korlátozható.

Nem lényegtelen tény, hogy az RTL Klub nem tudta megvárni a kérelmező fogvatartásáról szóló riport leadásával a bíróságok időhúzó eljárásának végét, így a csatorna 2014. július 4-én leadott riportjában (amely ezen a linken megtekinthető: <http://rtlklub.hu/hirek/belfold/video/256773>) a kérelmező nem tudott nyilatkozatot tenni. További fontos fejlemény, hogy a kérelmező 2014. szeptember 16-án szabadlábra került az aznap tartott tárgyaláson a védője által szóban előterjesztett szabadulási kérelem alapján. Ennek következtében a panaszos már nyilatkozni is tudott az RTL Klub csatornának, ami végül 2014. szeptember 18-án került adásba. (A riport ezen a linken megtekinthető: <http://rtl.hu/rtlklub/hirek/aranytalan-13-honapot-ult-egy-elcserelt-polo-miatt>) Ebben beszámol a szenvedésről, a megbélyegzésről, amiben a hosszú előzetes letartóztatásból kifolyólag részesült.

2. Az Abtv. 27. §-a szerint az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

2.1. A jogerős végzés az alábbiakban részletesen kifejtettek szerint sérti a panaszosnak az Alaptörvény IX. cikk (1)-(2) bekezdésben elismert, a véleménynyilvánításhoz való jogát és közvetve a sajtószabadsághoz való jogot is. A támadott bírósági döntés helybenhagyta a panaszos sajtó útján történő nyilatkozattételét megtiltó végzést, így a panaszos az ügyben érintettnek minősül. A végzés az ügy érdemében hozott döntésnek minősül, hiszen az nem egy pervezető végzés, hanem egy alapjog gyakorlás megengedhetősége tárgyában hozott önálló bírósági döntés, amely ráadásul a 13/2001. (V. 14.) AB határozat értelmében a fogvatartottak sajtó útján történő nyilatkozattételi lehetősége önálló szabályozást igénylő, alkotmányosan releváns kérdés. E körben utal panaszos az Alkotmánybíróság 165/2011. (XII. 20.) AB határozatára, amelyben az Smtv. forrásvédelemre vonatkozó szabályainak alaptörvény-ellenességét állító panaszokat befogadta az Alkotmánybíróság, és jelen esetben az okozott jogsérelem összemérhető a forrásvédelem kapcsán felmerülő jogsérelemmel.

2.2. A panaszos a rendelkezésére álló rendes jogorvoslati lehetőségét kimerítette, a támadott végzés 2014. szeptember 8-án jogerőre emelkedett. Perújítás vagy felülvizsgálat az döntéssel szemben nem lehet hatékony jogorvoslat.

2.3. A bírói döntést annak alaptörvény-ellenessége érdemben befolyásolta, hiszen annak tárgya kifejezetten az volt, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága keretében a panaszos tehet-e nyilatkozatot a sajtó útján. Vagyis maga a véleménynyilvánítás korlátozása körében elvégzett bírói mérlegelés és döntés korlátozta a panaszos véleménynyilvánítási szabadságát, és ezáltal – az alább kifejtettek szerint – minősül alaptörvény-ellenesnek.

2.4. A jelen ügyben felvetett kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű, mivel arra irányul, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága miként érvényesül akkor, ha előzetes letartóztatásban lévő személy a sajtó útján nyilatkozatot kíván tenni, különös tekintettel arra a kérdésre, hogy hatályos Bvtvr. alapján mikor van alkotmányos lehetőség arra, hogy a közzé tenni nyilatkozat tartalmának megismerése nélkül tiltsa meg a bíróság a nyilatkozatot.

2.5. A támadott végzés 2014. szeptember 8-án kelt, amit a panaszos védője 2014. szeptember 16-én vett kézhez, így a hatvannapos törvényi határidőn belül kerül benyújtásra a panasz.

3. A 4/2013. (II. 21.) AB határozat [16] pontja szerint „[a] véleménynyilvánítás szabadságához való jogot az Alkotmány 61. § (1) bekezdése, valamint az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése

azonos tartalommal rögzíti”, ezért a korábban hatályos Alkotmány értelmezése során hozott alkotmánybírósági határozatok az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésének értelmezése során is irányadóak. Ezt a gyakorlatot erősítette meg a 7/2014. (III. 7.) AB határozat is.

3.1. A 30/1992. (V. 26.) AB határozat kifejtette, hogy „[a] szabad véleménynyilvánításhoz való jog (...) a közvélemény, mint alapvető politikai intézmény garantálását is jelenti. (...) az egyéni véleménynyilvánítás, a saját törvényei szerint kialakuló közvélemény, és ezekkel kölcsönhatásban a minél szélesebb tájékozottságra épülő egyéni véleményalkotás lehetősége az, ami alkotmányos védelmet élvez.”

Ugyanezen határozat kiemelte, hogy „a vélemény szabadságával szemben mérlegelendő korlátozó törvénynek nagyobb a súlya, ha közvetlenül másikalanyi alapjog érvényesítésére és védelmére szolgál, kisebb, ha ilyen jogokat csakis mögöttesen, valamely " intézmény "közvetítésével véd, s legkisebb, ha csupán valamely elvontérték önmagában a tárgya (pl. a köznyugalom).”

Tekintettel arra, hogy tárgyi ügyben a panaszos sajtó útján kívánt nyilatkozatot tenni, a tiltó végzés ezért hatásában a sajtó szabadságának korlátozásával is jár. E tekintetben a T. Alkotmánybíróság szintén fokozott védelemben részesíti a védett alapjogot.

A 37/1992. (VI. 10.) AB határozat rámutatott, hogy „[a] véleménynyilvánítási szabadság a sajtószabadság vonatkozásában sajátosan érvényesül. A sajtó szabadságát arra figyelemmel kell garantálnia az államnak, hogy a »sajtó« a véleményalkotáshoz szükséges információszerzésnek, a véleménynyilvánításnak és véleményformálásnak kitüntetett fontosságú eszköze. (...) A sajtó nemcsak a szabad véleménynyilvánítás eszköze, hanem a tájékoztatás is, azaz alapvető szerepe van a véleményalkotás feltételét képező tájékozódásban.”

A 165/2011. (XII. 20.) AB határozat szerint külön is kiemelte, hogy „[a] sajtószabadság egyéni alapjogként abban az értelemben eszköz, hogy felerősíti az egyéni véleménynyilvánítás hatását, és támogatja a demokratikus közvélemény közérdekű ügyekről való tájékoztatását, a közérdekű ügyekkel kapcsolatos véleményformálást. A sajtószabadság jogának gyakorlása révén az alapjog jogosultja aktív alakítója a demokratikus közvéleménynek. A sajtó ezen minőségében ellenőrzi a közélet szereplőinek, intézményeinek tevékenységét, a döntéshozatal folyamatát, tájékoztatja arról a politikai közösséget, a demokratikus nyilvánosságot (a „házőrő kutya” szerepe). (...) a társadalom mint közösség elemi érdeke, hogy a közügyekhez kapcsolódó vélemények (...) a nyilvános diskurzus részét képezzék, hiszen ez ad lehetőséget arra, hogy a társadalmi szempontból leghelyesebb, az azonosulásra alkalmas álláspont az álláspontok „piacán”, választás eredményeként születhessen meg. Ezért - más politikai alapjogokhoz, például a gyülekezéshez való joghoz,

az egyesüléshez való joghoz hasonlóan - a sajtószabadság korlátozásának szükségessége és arányossága elsődlegesen nem tartalmi, sokkal inkább következmény-szemponútú vizsgálatot igényel, a szavak tartalma helyett a szándékoltan kiváltott hatás vizsgálatát jelenti.”

A fogvatartottak sajtó útján tett nyilatkozatával foglalkozott részletesen a 13/2001. (V. 14.) AB határozat, amely megállapította, hogy „A fogvatartott véleménynyilvánítási szabadságának módosulása, a fogvatartott és a média kapcsolatának sajátossága a fogvatartottak és a társadalom szabad tagjainak tényleges helyzetében meglévő - természetesen az előbbieik jogsértő magatartására, illetve e magatartás alapos gyanújára visszavezethető - valóságos eltérése alapszik. **A fogvatartást végrehajtó szervezetnek a feladatai által meghatározott intézményi, működési és biztonsági érdekei megkívánják és szükségessé teszik a fogvatartott és a média közötti kapcsolat bizonyos fokú ellenőrzését, aminek menetében a büntetés-végrehajtási szervezet tagja megismeri a nyilvánosságnak szánt közlés, információ tartalmát. A véleménynyilvánítási szabadságnak és a sajtószabadságnak magas alkotmányos értékéből azonban az következik, hogy az így megismert tartalmú közlés csak akkor legyen visszatartható, amikor annak a nyilvánosságra kerülése súlyos következményre vezetne.**”

A hivatkozott alkotmánybírósági határozatok szerint a közérdeklődésre számot tartó, a közügyek megvitatásával összefüggő információknak a sajtó útján történő közzététele, illetve a sajtó általi nyilvánosságra hozatala az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében elismert véleménynyilvánítás szabadsága, illetve az annak részjogosítványát képező, az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésében elismert sajtószabadság védelme alatt áll.

3.2. A 7/2014. (III. 7.) AB határozat megerősítette azt az alkotmánybírósági gyakorlatot, amely szerint „[a] közügyekkel összefüggő vélemény nyilvánításának szabadsága a szólás- és sajtószabadság legbensőbb védelmi köréhez tartozik, mivel különös erővel és egyértelműséggel vonatkozik rá a szólásszabadság kettős igazolása. Az egyéni önkifejezés szabadsága felől nézve a közösség ügyeiben való megszólalás, ezáltal a társadalmi folyamatokban való aktív részvétel a személyiség kibontakoztatásának egyik kiemelkedően fontos terepe. A demokratikus közvélemény és akaratképzés közösségi szempontja alapján pedig éppen a sokszínű társadalmi és politikai nézetek szabad kifejezése minősül a legmeghatározóbb követelménynek. (...) A közügyek vitatásának kiemelkedő alkotmányos jelentősége ezért azzal jár, hogy a közéleti szereplők személyiségének védelmében a szólás-

és sajtószabadság szűkebb körű korlátozása felel csak meg az Alaptörvényből levezethető követelményeknek. Különösen fontos alkotmányos érdek, hogy a polgárok és a sajtó bizonytalanság, megalkuvás és félelem nélkül vehessenek részt a társadalmi és politikai vitákban. Ellene hatna ennek, ha a megszólalóknak a közéleti szereplők személyiségvédelmére tekintettel széles körben kellene tartaniuk a jogi felelősségre vonástól (Abh2., ABH 1994, 219, 229.).”

3.3. Álláspontom szerint a 3.1. pontban és különösen a 3.2. pontban kifejtettek nemcsak a szólás büntetőjogi vagy polgári jogi szankcionálására, hanem bármilyen korlátozására érvényes sztenderdeket jelentenek. A véleménynyilvánítás szabadságát korlátozó döntések e minőségüket attól függetlenül megtartják, hogy milyen jogág keretében született meg a korlátozó döntés. A véleménynyilvánítás szabadságának korlátozása szempontjából az adott közhatalmi döntés szabad véleménynyilvánítás korlátozó ereje rendelkezik döntő jelentőséggel, amihez képest az adott jogágra jellemző szankció jellege és annak súlyossága az arányossági mérlegelés keretében jut alkotmányjogi szerephez. Jelen esetben kijelenthető, hogy a büntetőeljárások minősége és a fogvatartási körülmények kérdése nyilvánvalóan közügy, hiszen közhatalmi aktusokkal áll kapcsolatban, és nagyobb korlátozás mint az előzetes cenzúra, amit a bíróság gyakorol az előzetes letartóztatásban lévő sajtó útján közzétett nyilatkozata kapcsán, nem képzelhető el, ezért az eset a legszigorúbb alkotmányos mércével ítélendő meg.

3.4. A jelen panasszal támadott döntés vitathatatlan módon a véleménynyilvánítás, és közvetetten a sajtószabadsághoz való jog korlátozásának minősül, mivel a nyilatkozat előzetes megtiltásáról rendelkezik.

3.5. Az alapvető jogok korlátozására – ideértve az Alaptörvény 28. cikkére tekintettel a bírósági és más hatósági jogalkalmazást is – az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében meghatározott szükségességi-arányossági tesztnek megfelelően kerülhet sor, amely szerint „[a]lapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

A panaszos álláspontja szerint a sajtó útján történő nyilatkozattétel egyik alkotmányos rendeltetése, hogy a büntetőeljárásokkal és a fogvatartással kapcsolatos visszasságokra felhívhatta a figyelmet, egyben tájékoztassa a nyilvánosságot arról, hogy a legsúlyosabb

alapjog korlátozások egyik, ti. a személyi szabadságé, milyen hatással van egy ember, különösen egy büntetlen előéletű fiatalok életére. Az ilyen nyilatkozatoknak a nyilvánosság elől való elzárása érdemi és fontos információtól zárja el a közvéleményt.

3.6. Valós, a közügyekkel összefüggő információnak a nyilvánosság elől történő elzárása a fentiek alapján csak különösen indokolt, elkerülhetetlen esetben lehet alkotmányos. A panaszos álláspontja szerint ez a támadott végzésben messze nem érvényesült. Elsősorban azért nem, mert bár az eljáró bíróságnak a saját végzése szerint is lett volna lehetősége a nyilatkozatot annak felvétele után ellenőrizni, és a nyilatkozat tartalma ismeretében megítélni, hogy valóban szól-e alkotmányosan releváns és elégséges indok a nyilatkozat sajtó útján történő megtiltása mellett, azonban a bíróság arra sem adott lehetőséget, hogy a panaszos megtegye a nyilatkozatot. Így a bíróság nem lehetett abban a helyzetben, hogy megítélje, a konkrét közzétenni kívánt nyilatkozat valóban sértheti-e a folyamatban lévő büntetőeljárás érdekeit, vagy sem.

Az nem kétséges, hogy maga a szabály, amely lehetővé teszi a tartalom ismeretének hiányában a nyilatkozat megtiltását, alkotmányos. Ugyanis elképzelhető olyan szélsőséges eset, amikor a tartalomtól függetlenül fennáll a veszélye annak, hogy egy büntetőeljárás eredményességét veszélyezteti egy sajtó útján közzétett nyilatkozat. Ilyen lehet az, ha egy terroristát vagy egy szervezett bűnözői csoport tagját tartanak fogva. Ebben az esetben ugyanis a bíróság nem tudja megítélni azt, hogy a fogvatartott személy üzen-e kódolt szöveg formájában bűntársainak. Így ilyen szélsőséges esetben a tartalom ismeretének hiányában is lehet szükséges és arányos a véleménynyilvánítás szabadságának korlátozása.

Jelen esetben azonban messze nem erről van szó. Büntetlen előéletű fiatalok kívánt nyilatkozatot tenni, akit egy olyan csoportos rablással vádolnak, amelynek során senki nem bántalmazott senkit, és a panaszos kiváló magatartást tanúsított végig az eljárás és a fogvatartás során is, vallomást tett és vállalta a szembesítést minden érintettel, sokatmondó, hogy a javítóintézetben érettségizett le. Ezért az ő esetében bizonyosan nem a legkevésbé korlátozó módja volt a nyilatkozatának az előzetes megtiltása anélkül, hogy tudta volna a bíróság, milyen nyilatkozatot tilt meg. Felidézve a sztenderdet („a vélemény szabadságával szemben mérlegelendő korlátozó törvénynek nagyobb a súlya, ha közvetlenül másikat alapjog érvényesítésére és védelmére szolgál, kisebb, ha ilyen jogokat csakis mögöttesen, valamely "intézmény "közvetítésével véd, s legkisebb, ha csupán valamely elvontérték önmagában a tárgya) azt mondhatjuk, hogy jelen ügyben azt sem tudjuk meg a véleménynyilvánítás szabadságát korlátozó döntésből, hogy milyen ténybeli alapon helyezkedett a bíróság arra az

álláspontra, hogy létezik bármilyen alkotmányos alapjog vagy alkotmányos érdek, amely egyáltalán a szabadságjog korlátozása mellett szól. Ilyen körülmények között pedig a korlátozás arányossága megítélhetetlen. Ez következik a fent idézett 13/2001. (V. 14.) AB határozatból is, amely *expressis verbis* kimondja, hogy a véleménynyilvánítási szabadságnak és a sajtószabadságnak magas alkotmányos értékéből az következik, hogy az ellenőrzés során megismert tartalmú közlés csak akkor legyen visszatartható, amikor annak a nyilvánosságra kerülése súlyos következményre vezetne. Megismerés és a panaszban említett szélsőséges körülmények hiányában a panasszal támadott bírói döntés éppen azt nem indokolta meg, hogy mi alapján vélelmezte azt, hogy a panaszos nyilatkozata súlyos következményekkel járna. Az ilyen önkényes bírói döntés ezért nem lehet alkotmányos, ellenkező esetben a véleménynyilvánítás szabadságát egyáltalán nem védenék a törvények az előzetes letartóztatásban lévő személyek sajtó útján történő nyilatkozattétele kapcsán. Ezzel pedig e téren a sajtószabadságot sem védené semmi az önkényes jogalkalmazással szemben.

3.7. Mindezek alapján álláspontom szerint a támadott végzés és az abban helybenhagyott elsőfokú végzés döntés aránytalanul korlátozta a panaszos véleménynyilvánításhoz való jogot, és közvetve sajtószabadsághoz való jogot is, ezért az ellentétes az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdésével.

A panaszos és jogi képviselője az indítvány közzétételéhez – az azonosító adatok és az elérhetőségek kivételével – hozzájárul.

Budapest, 2014. november „”

Tisztelettel,

dr. Andorfer Miklós